

Dominia, 17 rokov, Oščadnica

Posledný človek na svete

Svet. Priezračne modré jazerá, snehové vločky rôznych tvarov, slnko sfarbujúce pokožku do zlata, piesok tvoriaci sa z malých zrní, dážď zmývajúci rany a ľudia. Svet je tvorený veľmi zlými vecami a veľmi dobrými vecami. Nemyslím si, že je niečo medzi. Že je niečo *neviem*. Myslím si, že je niečo dobré alebo zlé. Tak to jednoducho je.

Nie som na tomto svete dlho. Plahočím sa tu len drobných osemnásť rokov. Nieкто si poviem, *fíha osemnásť, tie možnosti*. Je to však omyl. Ešte stále som vernou obyvateľkou mojej postele a teda, žijem pod strechou mojich rodičov. A kým tam bývam, sú mojimi pánmi.

Sťažovať sa na život nemôžem. Môžem sa sťažovať len na to, že si mi udelil, tak málo času stráveného s tebou, Levis. S tým posledným človekom, ktorý mi dokázal vytvoriť úsmev na tvári aj vtedy, keď sa mi z oči rinuli slzy a srdce mi zvieral smútok. Pamätám sa, že keď sme sa spoznali, mali sme sotva päť rokov. Stretli sme sa na ulici, kde za deň prešlo iba pár áut. Pamätám sa, že si mi vtedy povedal, že nepotrebuješ kamarátov, ale potrebuješ svoju spriaznenú dušu. Kde si takú hlúposť počul, Levis?

Spriaznené duše. To sme my nikdy neboli. Boli časy, kedy som verila, že nimi sme. A verila som tomu, aj v ten deň, keď sme sa stretli.

Pamätám sa, akoby to bolo len včera, čo si si postrapatil tie svoje zlaté vlasy a zamyslene na mňa ukázal.

„Ty si moja spriaznená duša," povedal si.

Začala som sa smiať. Myslela som si, že to bol prejav tvojej sympatie k mojej osobe. Bola som malá, myslela som si, že si mi vyznal lásku a neviem, čo všetko. Ale tak to nikdy nebolo, však Levis?

Potiahol si ma za ruku a zaviedol do svojho kráľovstva. Nachádzalo sa za dedinou, za živým plotom toho divného, starého domu.

Na strome bol starý domček a tam bolo tvoje útočisko. Ja som bola jediná, ktorú si tam pozval. Bolo to... desivé. Drevená podlaha domčeka už sčernela, boli tam polepené kresby a staré hračky, ktoré však nepatrili tebe. Patrili predchádzajúcemu obyvateľovi, tohto zvláštneho miesta.

Bol si fascinovaný všetkým, čo bolo divné, pretože ty sám si bol divný. A to som mala rada. Skutočne som to na tebe milovala. Vždy, keď bolo niečo, čo ťa fascinovalo, objavila sa v ti v očiach iskra šialenstva. A ja som presne tie chvíle milovala.

Od toho dňa sa domček stal, aj mojím útočiskom. Pretože sme sa stali priateľmi, aj keď si ten výraz nemal rád.

„Priatelia sklamú," vravieval si.

A či ty si nesklamal? Nesklamal si mňa? Jediného človeka, ktorého si nazýval svojou spriaznenou dušou?

Na šieste narodeniny si ma dotlačil k tomu, aby sme preskúmali ten starý dom. Vieš, myslím si, že niektoré veci by mali ostať nepreskúmané. Ľudia boli vždy divné bytosti. Chcú vedieť všetky odpovede, ale o čom bude život, ak ich budeme poznať? Ten starý dom bol vlastne krásny. Bol tajomný a desivý. A to na ňom bolo krásne. Ale my sme boli ako tí nenásytní ľudia a snažili sa odkryť jeho tajomstvá.

Bolo to sklamanie, obrovské sklamanie. Keď sme vošli dnu, cez jedno z rozbitých okien, čakala tam na nás len prázdnota. Domček na strome skrýval hotový poklad, oproti tomu, čo sa nachádzalo v dome, alebo skôr nenachádzalo.

Bol prázdny. Miestnosti tvorila iba odlupujúca sa tapeta s tým istým motívom slnečníc. Ani jeden kus nábytku, žiadne osobné veci, žiadne staré sošky a obrazy. Nič. A ten dom zrazu nebol krásny, tajomný ani čarovný. Bol iba starý.

A presne taký si bol ty. Nebol si záhadný, dobrý ani krásny. Odhalením tajomstiev som to zistila, Levis. Bolo krásne netušiť. Ale ja už poznám pravdu, poznám tvoje pravé ja.

Pamätám sa, ako si mi raz opravil môj starý bicykel. V týchto veciach si bol dobrý. Vynaliezat', opravovať, stavať. To ti išlo. Už v takom mladom veku, si bol dobrý na čísla. Možno by z teba teraz bol inžinier alebo geodet.

Vtedy, keď si v ôsmej triede vyhral v matematickej súťaži telefón, veľmi som sa z teba tešila. Bola som hrdá na to, že mám tak inteligentného priateľa a pritom som si vôbec nevšimla, čo si zač. Ako mi to len mohlo uniknúť? Ale láska môže byť slepá, vieš? Ja to viem...

Keby som mala zhrnúť, všetky tie roky, ktoré sme spolu trávili, každé prázdniny, ktoré sme sa od seba ani len nepohli, všetky bláznivé zážitky, povedala by som, že som s tebou bola šťastná. Klamala by som, keby som tvrdila opak.

Čas, ktorý som s tebou zdieľala, bol ten najlepší v mojom živote. Aj keď viem, čo si zač, už konečne to viem, neľutujem to. Ani na sekundu som to neľutovala. Bez teba sa cítim prázdna, neúplná.

Stále sa sama seba pýtam, prečo si ma vlastne pobožkal. Prečo si to urobil rovno vtedy? Vedel si vari, že už je tvoje tajomstvo odhalené? Bolo to tvoje posledné zbohom? Deň pred tragédiou?

Ten deň bol môj najkrajší v živote. V ten deň som si uvedomila, že ťa vážne milujem, lenže ty si niečoho takého nemohol byť schopný. Si samé zlo. Jed, ktorý napadol celé moje telo a posadol moju myseľ.

Nedokážem to pochopiť, Levis. Mal si všetko. Rodinu, mňa, vzdelanie, peniaze, tak prečo? Prečo si to urobil? Nemal si dôvod.

Keď som na začiatku vravela, že život mi dal málo času strateného s tebou, nebola to pravda. To ty, Levis, si spôsobil, že sme spolu nemohli ostať. To ty si zapríčinil, že som ťa začala nenávidieť. Je to len tvoja vina. Ja som sa previnila jedine v tom, že som ťa milovala.

Nechápem, prečo si zabil to dievča. Na súde som tomu nemohla uveriť, nemohla som uveriť, že si sa priznal. Nemôžem tomu uveriť doteraz. Si chorý, Levis. Zvrátený. Ako si mohol zabiť bezbrannú ľudskú bytosť, ktorú si ani nepoznal. Ako si jej mohol tak ublížiť a radovať sa z jej bolesti? Ako ťa mohlo tešiť, keď prosila o život? A keď z jej oči vyprchával život?

Si zviera. Netvor. Nie som si istá, či by si neublížil aj mne. Proste to neviem. Ako by som aj mohla? Doteraz som ani nevedela, čoho si schopný.

Neverila by som, ako sa z lásky dokáže tak rýchlo vytvoriť nenávisť. Ale ako sa hovorí, *medzi láskou a nenávisťou je tenká hranica*. Teraz to však bolo trochu inak ako v tých románoch. Presne opačne. Kiežby to bolo inak.

Poznala som ťa dvanásť rokov a predsa som nevedela, kto si. Nemala som ani šajnu, čo v sebe skrývaš a už to ani nechcem vedieť. Verím, že sa už nikdy neuvidíme. Zlomil si mi srdce, Levis.

A napriek tomu, že som ťa ešte prednedávnom milovala, teraz si ten **posledný človek na svete**, ktorého by som chcela ešte niekedy vidieť. Dúfam, že ťa už nikdy neuvidím.

S posledný zbohom, Daniela.